

Enhed
Forvaltningsjura

Telefonnotat

Sagsbehandler
■

Koordineret med

Sagsnr.
2013-10530

Doknr.
150881

Dato
03-10-2013

KL har primo september 2013 rettet telefonisk henvendelse til Forvaltningsjuridisk Kontor med spørgsmål om, hvorvidt der i vederlagsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, sidste led, skal indfortolkes et delegationsforbud, således at kommunalbestyrelsen selv skal tage stilling til, om dokumentationskravet for tabt arbejdsfortjeneste i det enkelte tilfælde er opfyldt.

Ministeriet ses ikke tidligere at have udtalt sig om spørgsmålet.

FVJUR har anmodet KOMJUR om kontorets bemærkninger til spørgsmålet:

"FVJUR har modtaget en henvendelse fra KL om fortolkning af reglerne om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i vederlagsbekendtgørelsen. Specifikt går henvendelsen på, om bekendtgørelsens § 5, stk. 2, sidste led, hvoraf følger, at "[k]ommunalbestyrelsen afgør, om erstatningskravet kan anses for dokumenteret", skal forstås som et delegationsforbud, således at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse herom i hver enkelt sag på et møde. Styrelseslovens § 16, stk. 5, hvorefter "et medlem kan vælge at modtage erstatning for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste" forholder sig ikke til hvilke krav, der stilles til dokumentationen, eller om det er kommunalbestyrelsen, der skal afgøre om dokumentationskravet er opfyldt.

FVJUR besvarer løbende henvendelser omkring dokumentationskravet, men ses ikke at have taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der gælder et delegationsforbud.

Vi forstår udgangspunktet i styrelsesloven således, at bestemmelser, der tillægger kommunalbestyrelsen en beslutningskompetence, må forstås som et delegationsforbud, modsat anden lovgivning, hvor der skal være særlige holdepunkter for at indfortolke et delegationsforbud. Det står os imidlertid ikke klart, om udgangspunktet for styrelsesloven også gælder i forhold til administrative regler udstedt i medfør af styrelsesloven, i dette tilfælde vederlagsbekendtgørelsen. En sådan generel fortolkning vil selvsagt kunne få videre betydning udover besvarelse af den konkrete henvendelse.

Det er FVJURs opfattelse, at generelle beslutninger om fordeling af vederlag til bestemte hverv m.v. skal afgøres af kommunalbestyrelsen. Dette gælder utvivlsomt også i forhold til mange af vederlagsbekendtgørelsens bestemmelser, hvorefter kommunalbestyrelsen træffer beslutning. Derimod er det kontorets opfattelse, at den konkrete administration af reglerne kan overlades til forvaltningen. Dette følger forudsætningsvis af bekendtgørelsen for så vidt angår udbetaling og ophør af vederlag (§§ 29 og 30). Ministeriet har i overensstemmelse hermed i telefonnotat af 29. august 2013 til Region Midtjylland udtalt, at "der ikke stilles krav om, at beslutning om ophør af vederlag efter vederlagsbekendtgørelsens § 22 skal træffes af Regionsrådet. Beslutning kan således træffes af forvaltningen efter delegation fra Regionsrådet." Tilsvarende bør efter kontorets opfattelse også gælde i forhold til spørgsmål om dokumentation for tabt arbejdsfortjeneste. Det er kontorets opfattelse, at formålet med bestemmelsen i § 5, stk. 2, sidste led, primært er at fastlægge ansvarsfordelingen mellem kommunalbestyrelsesmedlemmet og kommunalbestyrel-

sen, således at det tydeliggøres, at det påhviler kommunalbestyrelsesmedlemmet at fremlægge dokumentationen, men at det alene er op til kommunen (som altid i sidste ende kommunalbestyrelsen) at afgøre om dokumentationen er tilstrækkelig.

I den kommenterede styrelseslov anføres side 56, at det kan "følge af en sags beskaffenhed, at behandlingen af sagen skal ske i kommunalbestyrelsen i et møde og således ikke kan overlades til et udvalg eller til den kommunale administration. Dette kan være tilfældet i sager, der angår kommunalbestyrelsesmedlemmers egne forhold (fritagelse for hverv, stort set alle beslutninger om vederlæggelse m.v.)". FVJUR formoder, at der med formuleringen "stort set alle beslutninger om vederlæggelse" sigtes på, at beslutninger om hvilke hverv, der skal vederlægges og om størrelsen på vederlaget, skal træffes af kommunalbestyrelsen, mens beslutninger om fortolkning og anvendelse af kommunalbestyrelsens overordnede retningslinjer om fordeling af vederlag kan træffes af forvaltningen. Det stemmer overens med ministeriets notat af 27. januar 2010 om udbetaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til en arbejdsgiver i stedet for til det pågældende kommunalbestyrelsesmedlem:

"Det indstilles på denne baggrund, at Vejle Kommune meddeles, at spørgsmålet om, hvorvidt kommunen generelt ønsker at medvirke til en ordning, hvor udbetaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til arbejdsgiveren i stedet for til et kommunalbestyrelsesmedlem selv, skal behandles af kommunalbestyrelsen. Det må herefter bero på en konkret vurdering, om en anmodning fra et kommunalbestyrelsesmedlem om udbetaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til vedkommendes arbejdsgiver, ligger inden for rammerne af kommunalbestyrelsens generelle beslutning."

Det er, baseret på henvendelser om dokumentationskravet, umiddelbart FVJURs indtryk, at det i mange kommuner er forvaltningen, der tager stilling til, om dokumentationskravet er opfyldt. En sådan praksis synes tillige at være fulgt i ombudsmandens sag fra 2011 om tilbagebetaling af for meget udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til et kommunalbestyrelsesmedlem (FOU 2011 20-1).

Vi vil gerne bede om KOMJURs bemærkninger til problemstillingen."

KOMJUR har på baggrund heraf afgivet følgende svar:

"Jeg har ikke kunnet finde skriftsteder, der kan bidrage til den generelle problemstilling om, hvorvidt der generelt skulle gælde det samme udgangspunkt for administrative bestemmelser udstedt med hjemmel i kommunestyrelsesloven, nemlig at bestemmelser, der tillægger kommunalbestyrelse en kompetence, indebærer et delegationsforbud. Jeg har om problemstillingen tænkt følgende:

1. Er det overhovedet muligt, at der kan være et delegationsforbud i en administrativt udstedt bestemmelse, der har hjemmel i kommunestyrelsesloven, hvis der ikke i den pågældende hjemmelsbestemmelse er et delegationsforbud?

Jeg mener, at svaret herpå må være nej. Det vil være i modstrid med udgangspunktet om kommunalbestyrelsens frie adgang til delegation. Det indebærer, at når der ikke i kommunestyrelseslovens § 16, stk. 5, kan indlæses et delegationsforbud – hvilket jeg forstår på mailen fra [REDACTED] – at der ikke kan, så kan der heller ikke – blot fordi den administrative regel har hjemmel i kommunestyrelsesloven – være et delegationsforbud.

2. Kan der, selvom et delegationsforbud ikke følger af loven, som følge af sagens karakter være et delegationsforbud? (ad den henvisning [REDACTED] har gjort til kommentaren). Jeg er enig med [REDACTED] i det, han har skrevet om, at "stort set alle beslutninger om vederlag" ikke kan omfatte situationer som den foreliggende. Det, der er anført i kommentaren, har måske rod i det, der i bet. 894/1980 s. 127 er anført om beslutninger, hvor det må tillægges afgørende betydning, at beslutningen vedtages af den samlede kommunalbestyrelse med dens særlige sammensætning... (i hvert fald er spørgsmål om fritagelse for medlemshverv nævnt som eksempel herpå, ligesom det er det i kommentaren). Det kan næppe antages, at være vigtigt, at den samlede

kommunalbestyrelse tager stilling til, om dokumentationskravet for tabt arbejdsfortjeneste konkret er opfyldt.

3. Et andet hensyn, der efter bet. (det anførte sted) kan lægges vægt på, er offentlighedshensynet, som heller ikke synes at tale med stor vægt her.

4. Endelig: Hvis det havde været væsentligt, at det var kommunalbestyrelsen, der tog stilling til, om dokumentationskravet konkret var opfyldt, burde der samme vel gælde i situationer vedr. dokumentation for udgiftsgodtgørelse. Der burde således i [redacted]s bestemmelser herom være gjort bemærkning om kommunalbestyrelsens rolle. Tvært i mod står der i vederlagsvejledningens pkt. 4.1.1.a om fraværgodtgørelse følgende: "Kommunalbestyrelsen har således en forpligtelse til at tilrettelægge administrationen af udbetalingen af fraværgodtgørelser således, at det sikres, at der ikke udbetales godtgørelser til medlemmer, der ikke har haft positive udgifter..." Jeg forstår dette derhen, at det blot er kommunalbestyrelsens endelige ansvar, at der ikke udbetales midler, hvor kommunen ikke er forpligtet til det.

Jeg er således enig med [redacted] i, at det der er anført i vbk. § 5, stk. 3, blot er udtryk for en fordeling af opgaven med fremskaffelse af dokumentation (kommunalbestyrelsesmedlemmet), hhv. det endelige ansvar for at vurdere, om dokumentationen er tilstrækkelig."

Det indstilles, at KL meddeles at:

- Der gælder som udgangspunkt et delegationsforbud, når kommunalbestyrelsen i kommunestyrelsesloven er tillagt en kompetence.
- Det kan herudover følge af en sags beskaffenhed, at der gælder et delegationsforbud. Dette gælder, jf. den kommenterede styrelseslov side 56, for "stort set alle beslutninger om vederlæggelse", der således skal træffes af kommunalbestyrelsen.
- Det er ministeriets opfattelse, at der med stort set alle beslutninger først og fremmest sigtes til beslutninger om hvilke hverv, der skal vederlægges og om størrelsen på vederlaget, men ikke beslutninger om fortolkning og anvendelse af kommunalbestyrelsens overordnede retningslinjer om fordeling af vederlag.
- Beslutning om hvorvidt dokumentationskravet for tabt arbejdsfortjeneste i det enkelte tilfælde er opfyldt, har efter ministeriets opfattelse en sådan karakter, der hører under den daglige administration af vederlagsreglerne, at kompetencen kan delegeres.
- Ministeriet bemærker, at det altid er kommunalbestyrelsens endelige ansvar, at der ikke udbetales midler, som kommunen ikke er forpligtet til at udbetale efter reglerne om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Ovenstående meddelt KL, [redacted] den 16. oktober 2013.

[redacted] [redacted]

